

CHƯƠNG THỨ BA MƯƠI CHÍN

DÂY TỰ ĐÁY LÒNG

Quy Tư Vương đưa cao chén rượu cười lớn:

-Trước mặt toàn là những bậc cao minh, quanh mình là không khí của một ngày đại hỷ, các lạc thú nhân sanh thiết tưởng như gom tụ cả lại dưới mái lều này ! Nào, các vị nâng chén, uống mừng cho công chúa đi !

Rượu là loại rượu ngon, ai thấy mà không uống ? Huống hồ tại lều, những người hiện diện đều là sâu rượu ?

Rượu ngon lại được mời, mà chủ nhân mời lại là bậc Vương giả cái vinh dự cộng với hương vị rượu, càng làm cho cái hứng uống rượu dâng cao.

Tất cả cùng nâng chén, tất cả cùng cạn chén qua một hơi !

Khung cảnh đã vui, rượu lại gợi hứng, cái vui tăng gia gấp và tăng gia mạnh.

Nhưng tất cả vui, chỉ có Hồ Thiết Hoa khổ !

Một con người hào phóng thánh tính, trong hiện tình, nhìn chén rượu như tân nương lúc động phòng nhìn tân lang,, bên lển, sượng sùng, ngắc đầu không nổi, thì nói chi đến việc nâng chén uống cạn ?

Mẹ vợ, ngày đầu tiên, có mẹ vợ nào chẳng chú ý đến chàng rể ? Chú ý để tự tán thưởng lấy mình chọn được một người xứng đáng cho con gái gửi phận trao thân, càng tán thưởng lại càng thích thú, càng thương mến chàng rể, bởi từ đây, rủi may trọn đời người con gái nằm trọn trong tay thanh niên kia.

Và khi biết chắc con gái sẽ được hạnh phúc bên cạnh con người xứng đáng, thì còn gì thích thú bằng ?

Nhưng Quy Tư Vương phi chỉ nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, ban cho y một mâm châu ngọc, rồi lơ đi, chẳng ngó ngang gì đến y nữa.

Giờ đây, bà chăm chú nhìn Tiểu Phi.

Bà nhìn một lúc rồi, nâng chén, nhấp nháp một tý rượu, đoạn đứng lên, thốt:

-Các vị cứ tận tình vui vẻ với nhau, già còn bệnh, trong người chẳng được khoẻ lắm, không ngồi lâu với các vị nổi, già xin cáo từ.

Tiểu Phi đưa mắt nhìn theo bóng bà khuất dần bên sau màn, tâm thần như phiêu phưởng xa xa ...

Cơ Băng Nhạn thấp giọng thốt:

-nghĩ vợ nghĩ vẫn, là cái quyền của mọi người, song người nên nghĩ vợ vẫn khi tao ngộ bất cứ một nữ nhân nào khác, tuyệt đối không nên xao trộn tâm thần đối với bà này, vì người ta là một Vương phi, chồng người ta đang đãi rượu ngon !

Tiểu Phi mỉm cười.

Chừng như chàng muốn tranh biện với Cơ Băng Nhạn, song nghĩ sao chẳng rõ, lại thôi.

Ngô Thanh Thiên bỗng hỏi:

-Còn vị đại hiệp họ Đỗ ở đâu ?

Quy Tư Vương thở dài :

-Có lẽ y mất hẳn cái thú góp vui qua men rượu với chúng ta. Công chúa đã mấy lượt cầm y ở lại, y vẫn khăng khăng từ khước, đi ngay trong đêm. Còn Tư Đồ Lưu Tinh thì đột nhiên cũng biến mất, lão phu cho tìm khắp nơi, chẳng ai thấy bóng dáng ở đâu cả.

Quy Tư Vương có cái lối tự xưng bất nhất, lúc xưng là bốn vương lúc thì tại hạ, lúc lại lão phu.

Tiểu Phi hỏi:

-Còn vị nhân huynh họ Vương ?

Ngô Bạch Vân cười khổ:

-Con người đó có cái tật lạ lùng. Tại hạ đã mời y tha thiết, y chẳng mảy may quan tâm đến tại hạ !

Quy Tư Vương trầm gương mặt:

-Y không nên đến đây là phải hơn ! Bốn vương cầu tài như người khát nước, y đến đây rồi, lại có thái độ lững lờ, làm ra vẻ thần bí, thật tình bốn vương không thể tin tưởng được !

Lão dặng hắng mấy tiếng cho thông cổ, rồi điểm một nụ cười đối giọng vui:

-Nhưng, hiện đây, toàn là người nhà cả, có nói gì cũng chẳng sao, bốn vương có một việc, muốn nhân không khí vui tươi này, tỏ bày cho các vị hiểu, sau khi nghe rồi, các vị hãy giữ bí mật cho.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn thoáng đưa mắt cho nhau một ánh mắt, trong tâm người nào cũng nghĩ:

-Đúng rồi ! Lão phải có một âm mưu gì chứ, nếu không thì khi nào lão lại phí rượu thịt vô lối như thế này ? Mình biết trước mà thứ rượu này thật là khó uống trôi!

Ngô gia song hiệp đồng thanh đáp:

-Vương gia cứ cho biết, anh em tại hạ từ bao giờ chưa hề bị đồng đạo võ lâm cho là mất tín nhiệm !

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu của phò mã, lẽ nào lại phản bội Vương gia ?

Chàng vừa bắt gặp ánh mắt của Quy Tư Vương, chàng không đợi lão ta hỏi lên tiếng trước, lên tiếng như vậy để trả lại cái ý cao kỳ của nah em họ Ngô.

Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải đó ! Phải đó ! Bốn vương thức ngộ làm mình quá lo xa !

Bỗng lão ngưng bật tiếng cười, rồi lão trầm giọng tiếp:

-Mong các vị lượng thứ cho bốn vương, cái cảnh huống của bốn vương đáng thương hại lắm, cho nên đi đến đâu, gặp người nào, bốn vương không làm sao tránh khỏi sự hoài nghi, bốn vương còn hoài nghi đến cả cỏ cây mây gió ...

Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhận trao nhau một ánh mắt, cả hai cùng có một ý nghĩ:

-Thì ra bọn mình đoán đúng ! Ngai vàng đã bị cướp mất, lão phải xuất môn, lão giao nạp nhân vật giang hồ, chẳng khác nào tìm một đoàn bảo tiêu hùng hậu !

Quy Tư Vương thở dài tiếp:

-Bốn vương phiêu lãng quốc ngoại, nhưng lòng luôn vọng về cố thổ. Bọn phản loạn thừa hiểu bốn vương tha thiết với cái ý hồi quy, cho nên tìm mọi cách diệt bốn vương, dứt trừ hậu hoạn. Một năm qua, bốn vương thoát hiểm biết bao lần. Những kẻ mưu toan hành thích bốn vương, chẳng phải là người Quy Tư Vương đến, mà toàn là những danh thủ trong võ lâm Trung nguyên, do bọn phản thần tung tiền mua chuộc !

Ngô Thanh Thiên khẩn trương ra mặt:

-Họ là những ai ? Vương gia biết chứ ?

Quy Tư Vương trầm buồn đáp:

-Bốn vương không được rõ lắm ! Bất quá, chỉ biết là trong số đó, có một người, mà thiên hạ gọi là Thần Dao Vô Địch, còn một người nữa có ngoại hiệu là Bát Tỷ Na Tra !

Ngô Thanh Thiên thở phào, vẻ cao ngạo hiện lên trên gương mặt:

-Vương gia cứ yên trí. Đừng nói chỉ có sự trợ giúp của ba vị nhân huynh của Hồ phò mã, chỉ bằng vào sức lực của hai anh em tại hạ, Vương gia cũng được an toàn ! Bọn tại hạ bảo đảm điều đó !

Quy Tư Vương tiếp:

-Theo bốn vương biết, thì gần đây, phản thần có thỉnh được bốn năm người giúp chúng, trong số đó, có một người, kiếm pháp rất cao, có thể cho là vô địch trong thiên hạ !

Ngô Thanh Thiên lại khẩn trương:

-Vương gia có biết tên hiệu của những người đó chứ ?

Quy Tư Vương lắc đầu:

-Bốn vương chưa được rõ, tuy nhiên, theo tin tức nhận được thì bảy hôm trước đây, bốn người đã xuất hiện trong các vùng phụ cận. Con người lợi hại nhất thì hành tung chưa bị lộ !

Ngô Bạch Vân hỏi:

-Ai cho tin tức đó ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Trong cảnh lưu vong, bốn vương may mắn được một vài tôi thần còn giữ trung thành, xuất môn phò tá. Ngoài ra, cũng có mấy người ở lại quốc thổ, âm thầm liên lạc với bốn vương.

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng:

-Vô luận bọn người đó lợi hại như thế nào, nếu chúng dám đến đây hành thích, nhất định chúng không thể sống sót mà trở về !

Tỳ Bà Công Chúa nhìn y, điểm nụ cười duyên.

Hồ Thiết Hoa thêm một lần đỏ mặt !

Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải ! Có các vị tại đây bốn vương còn sợ gì nữa ? Bất quá ... bốn vương còn hoài nghi ... họ Vương kia, biết đâu chẳng phải là một người thuộc quyền sau sử của bọn phản thần ?

Ngô Bạch Vân trầm giọng:

-Có thể vậy lắm ! Người ấy luôn luôn tỏ ra thần bí hành tung của y rất đáng ngờ...

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu là một tay thích khách lành nghề, len lỏi trong hàng ngũ thân cận vương gia, thì tất phải làm vẻ quang minh, thác lạc, cho mọi người đừng hoài nghi, cho mọi người đặt trọn niềm tin tưởng nơi mình. Nếu một người vào đây, mà tất cả đều nghi ngờ, thì còn hành động được gì nữa ? Giả như họ Vương đó, ai ai cũng nghi ngờ y, ai ai cũng lưu ý đến y, thì làm thế nào y hạ thủ được ?

Quy Tư Vương vỗ tay tán thưởng:

-Lập luận của các hạ rất xác đáng ! Bốn vương cơ hồ trách oan một người tốt rồi! Bất quá ...

Lão trầm ngâm một chút rồi thở dài:

-Ngoài cái việc đó ra, bốn vương còn điều này ...

Ngô Thanh Thiên thốt:

-Vương gia cứ nói !

Quy Tư Vương hỏi:

-Các vị từng nghe nói đến Cực Lạc Tinh chăng ?

Bọn Tiểu Phi thoáng giật mình, dù đó là sự việc mà cả ba đã nghĩ đến trước đây không đây một khắc thời gian.

Ngô Thanh Thiên lắc đầu:

-Tại hạ chưa từng nghe.

Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh là một viên đá báu, có giá trị liên thành, bốn vương đã nhờ anh em họ Bành hộ tống.

Ngô Bạch Vân thoáng sửng sốt:

-Anh em họ Bành ? Có phải là truyền nhân của Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo củ Bành lão tiên bối ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Đúng vậy !

Ngô Bạch Vân mỉm cười:

-Bành gia Ngũ Hồ kể ra, cũng là những cao thủ nhất lưu trong võ lâm Trung nguyên, tiêu cực của họ Bành rất có uy tín trên giang hồ. Từ bao lâu nay, chưa lần nào họ thất bại trong công cuộc làm ăn. Nếu Vương gia nhờ họ hộ tống bảo vật, thì cầm chắc báu vật sẽ đến nơi đến chốn an toàn. Vương gia còn lo ngại gì chứ ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Bốn vương thừa hiểu, họ là những người đáng tin cậy, do đó, mới nhờ đến họ đảm đương một việc trọng đại. Ngờ đâu, Bành gia Ngũ Hồ đều bị hại, và viên Cực Lạc Tinh lại về tay người khác !

Ngô Thanh Thiên kinh hãi:

-Cái tin đó có đúng chăng ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Không thể sai ! Thuộc hạ của bốn vương chính mắt trông thấy thi thể của họ. Ngô thị song hiệp đưa mắt nhìn nhau, cùng trầm lặng một lúc lâu.

Giết được năm anh em họ Bành cùng một lúc, cùng một chỗ, thì quả thật đó là một điều không ai tưởng trên thế gian này lại có kẻ làm được !

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Có phải Vương gia định nhờ bọn tại hạ tìm Cực Lạc Tinh mang trở về đây ?

Quy Tư Vương cười khổ:

-Bốn vương không có ý đó !

Tiểu Phi thoáng giật mình, trầm giọng:

-Ý tứ của Vương gia ...

Quy Tư Vương thở ra:

-Chẳng giấu chi các vị người cướp viên Cực Lạc Tinh vừa đưa tin đến bốn vương.

Tiểu Phi giật mình thật sự:

-Người đưa tin hiện giờ ở đâu ?

Quy Tư Vương đáp:

-Theo lời báo cáo của thuộc hạ bốn vương, thì người đó có thuật khinh công rất cao, sau khi trao phong thư rồi lập tức phóng mình đi như bay, chớp mắt đã mất dạng.

Tiểu Phi nhìn xuống đất, thở dài:

-Người đã đi, nhưng phong thư còn lại chứ ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Đương nhiên ! Phong thư đây này !

Trên tờ thơ chỉ có mấy hàng chữ:

-Cực Lạc Tinh đã về tay ta. Chủ nhân muốn thu hồi, ta hạn trong ba hôm, đúng giờ ngo, mang theo vàng ròng năm ngàn lượng, châu sáng năm trăm viên, ngọc trong năm mươi thẻ, theo hướng tây mà đi, độ năm mươi dặm, nơi đó sẽ có người chờ, đổi vật lấy vật. Nếu đến mà châu không sáng, ngọc không trong, lòng không thành, thì không hy vọng thu hồi Cực Lạc Tinh. Vĩnh viễn nó sẽ ly khai chủ nhân !

Thơ là những lời bày tỏ cái ý của người gởi, không cần ghi người nhận bởi thơ tới tay người nhận nhưng thơ lại không ghi người gởi.

Thế thì người gởi là ai ? Quy Tư Vương có biết chăng ?

Ngô Thanh Thiên kêu lên:

-Một viên đá, dù là đá báu, song đâu có thể đánh đổi với bao nhiêu vàng, bao nhiêu châu ngọc như vậy ? Người nào đó có điên chăng !

Quy Tư Vương thở dài:

-Người đó không điên !

Ngô Thanh Thiên kinh ngạc:

-Và Vương gia đã đáp ứng ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải !

Ngô Thanh Thiên hớp một hơi dài không khí:

-Thực ra thì bọn tại hạ có thể đoạt hồi viên đá quý đó mang về cho Vương gia !

Phần thưởng nếu trọng hậu, rất có lòng phụ hững nhân công tác, giả như, anh em họ Ngô đoạt hồi được viên Cực Lạc Tinh, thì đương nhiên số vàng và châu ngọc đó sẽ thuộc về anh em họ.

Mà, số vàng và ngọc đó là cả một sự nghiệp to lớn, chính họ đã thừa nhận như vậy, và họ tỏ ý tiếc rẻ.

Quy Tư Vương lại thở dài:

-Chẳng phải bốn vương không đủ tin nơi các vị có thể đoạt hồi viên đá quý, song ngại vì, nếu kẻ kia hay được điều đó tức khắc mang vật báu mà chạy đi nơi khác, trời đất bao la, biết họ đến phương trời nào mà hòng theo dõi ? Thế là phải mất viên đá ...

Lão điểm nụ cười khổ, rồi tiếp luôn:

-Cho nên, bốn vương thà hy sinh một số tài sản, để thu hồi viên đá quý. Hành sự, phải chọn lối chắc, không nên liều lĩnh bởi các vị đành là thừa sức đánh thắng kẻ kia, song thắng là một việc, đoạt hồi được viên đá là một việc khác, mà bốn vương thì không nhắm vào cái thắng, chỉ mong thu hồi vật mất mà thôi.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

-Vương gia muốn sai phái bọn tại hạ, ba hôm sau hộ tống số vàng và châu ngọc đến đó đúng giờ hẹn để đổi vật phải không ?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải ! Bổng vương nhất tâm thủ ước, lại sợ họ tiếp thu số vàng ngọc này rồi, lại bội tín, cho nên nhờ các vị đi theo, vạn nhất có bất trắc, thì các vị can thiệp ...

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không có lý gì để từ chối ! Vương gia yên trí !

Cơ Băng Nhận bỗng thốt:

=Theo ý tại hạ, chỉ sợ kẻ nào đó, không chịu trao đổi !

Quy Tư Vương biến sắc:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Vương gia chấp nhận điều kiện nhanh như vậy, có khác nào tố cáo với chúng cái giá trị vô biên của viên Cực Lạc Tinh ?

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

--Cực Lạc Tinh xem ra, cũng chẳng quý báu gì hơn những vật này, song chúng bằng vào những vàng ngọc của Vương gia, cho rằng Vương gia quá thiết tha với Cực Lạc Tinh, chúng sẽ gia tăng điều kiện !

Quy Tư Vương ngưng trọng thần sắc, trầm ngâm một lúc lâu, cười gượng thốt:

-Chắc không đến đổi nào đâu !

Cơ Băng Nhận buông gọn:

-A !

Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh đối với bổng vương, có giá trị vô thượng, người đời không ai nhận thức được cái quý của nó. Cho nên, đối với bọn ấy, bất quá nó chỉ có cái giá ngang tầm năm ngàn lượng vàng. Bổng nhiên, mà được số vàng đó, kèm thêm năm trăm châu, năm mươi ngọc, chúng sẽ thỏa mãn lắm rồi. Chúng còn đòi hơn nữa làm chi ? Đòi nhiều quá người ta không đủ sức cung ứng cho chúng, người ta bỏ luôn thì chúng sẽ được gì chứ ?

Cơ Băng Nhận chớp mắt:

-Tại sao Vương gia lại xem trọng Cực Lạc Tinh ?

Quy Tư Vương lại trầm ngâm một lúc nữa.

Sau cùng, lão từ từ thốt:

-Phải có một nguyên do ! Và nguyên do đó là cả một sự bí mật ! Điều bí mật đó, trên đời này, chỉ có mỗi một mình bổng vương biết mà thôi !

Bên ngoài lều, lúc đó có tiếng lạc đà kêu, tiếng ngựa hí, vang lên, nghe thâm vô cùng.

Cơ Băng Nhận vụt đứng dậy thốt:

-Tại hạ bước ra xem cho biết việc gì thế !

Nghe tiếng lạc đà, tiếng ngựa ai ai cũng trầm trọng tâm tình.

Quy Tư Vương nâng cao chén rượu, nhưng chén rượu không gần môi.

Ngô Bạch Vân nóng nảy, cũng đứng lên, cau mày thốt:

-Lạc đà, ngựa đang đêm kêu la, hay là có biến chẳng ?

Y bước ra liền, lại chạm mặt Cơ Băng Nhận đi vào.

Ngô Bạch Vân hỏi:

-Có sự gì chẳng ?

Gương mặt Cơ Băng Nhận biến xanh, song hấn đáp:

-Chẳng có gì cả !

Ngô Bạch Vân lại hỏi:

-Thế tại sao lạc đà và ngựa kêu la ?

Cơ Băng Nhận điềm nhiên :

-Bất quá, chúng mất một bằng hữu !

Ngô Bạch Vân giật mình:

-bằng hữu ? Loài vật cũng có bằng hữu ?

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Con người có kẻ không bằng loại súc sanh, kẻ đó vẫn có bằng hữu như thường !

Có đúng như vậy không chứ ?

Hấn bỏ mặt Ngô Bạch Vân tại đó, bước vào trong, ngồi xuống chỗ cũ.

Hấn chẳng lưu ý đến ai, ngoại trừ Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa. Huống chi, hiện tại tâm tình của hấn không thư thái ?

Tiểu Phi hỏi nhỏ:

-Phải Thạch Đà không ?

Cơ Băng Nhận trầm gương mặt:

-Ừ !

Tiểu Phi lộ vẻ khẩn trương:

-Việc gì ?

Cơ Băng Nhận đáp:

-Gã trốn rồi !

Tiểu Phi trố mắt:

-Sao ngươi không đuổi theo ?

Cơ Băng Nhận buông gọn :

-Không cần thiết !

Tiểu Phi lấy làm kỳ:

-Tại sao ?

Cơ Băng Nhận trầm ngâm mấy phút mới thốt:

-Gã bằng lòng đi theo Vương Xung, bên trong hấn có duyên cớ. Bọn ta có đuổi theo vị tất gã chịu trở lại ? Hà huống, ta có hứa với gã, đi hay ở do gã, ta không hề ngăn trở, hoặc lưu gã ở lại.

Tiểu Phi thở dài:

-Kỳ quái ! Cho đến phút giây này, người cũng không biết được lai lịch gã ?

Cơ Băng Nhận lắc đầu:

-Không hiểu gì cả !

Tiểu Phi nhớ lại, vừa rồi Vương Xung chú ý đến Thạch Đà. Chàng cau mày hỏi:

-Lai lịch của Vương Xung rất bí mật, người nghĩ cả hai có nhận thức ra nhau chăng ?

Cơ Băng Nhận quay đầu qua hướng khác, như không nghe chàng hỏi gì.

Tiểu Phi lại thở dài.

Cơ Băng Nhận làm như vậy là ngầm bảo chàng kết thúc cuộc đàm thoại giữa nhau.

Trong lúc cả hai nói chuyện với nhau Quy Tư Vương hỏi Hồ Thiết Hoa đủ chuyện.

Còn Tỳ Bà Công Chúa thì nhìn chăm chú Tiểu Phi.

Tiểu Phi dặng hắng một tiếng, rồi cười nhẹ thốt:

-Bọn tại hạ, rượu đã say, cơm đã no, xin Vương gia nghỉ sớm cho khoẻ !

Chàng muốn kết thúc gấp bữa tiệc trong đêm dài này.

Nào hay lúc đó, bên ngoài, cảnh náo loạn diễn ra, ngựa hí, ngựa hét, rồi có tiếng chân chạy rầm rập.

Tiếng người la hoảng lên:

-Lửa ! ... Lửa ! ...

Quy Tư Vương biến sắc, hấp tấp kêu to:

-Có thích khách chăng ? Xin các vị bước ra xem sao ?

Hồ Thiết Hoa đã bước ra trước rồi .

Tiểu Phi cau mày, định thốt:

-Đừng để mắc kế diệu hổ ly sơn đấy !

Nhưng Cơ Băng Nhận đã nắm tay chàng, lôi ra ngoài.

Bên ngoài, trái với sự tu73ng tượng của mọi người, tuy có tiếng la hét, song người không loạn.

Bọn võ sĩ Quy Tư Vương, kể ra cũng là những tay khá. Họ la hét, song họ vẫn giữ vị trí , chẳng đến nỗi mất hàng ngũ.

Lửa cháy khắp nơi, cháy mạnh.

Lửa cháy cây, lửa cháy lều, cháy chuồng lạc đà, chuồng ngựa, có mấy con đã thoát chuồng chạy đi.

Mãi đến lúc đó, bọn võ sĩ mới phân nhau, số lớn chữa lửa, số nhỏ đuổi bắt ngựa và lạc đà.

Không còn một võ sĩ nào phòng vệ ngôi lều của Quy Tư Vương.

Cơ Băng Nhận chụp một người, quát:

-Những ai phòng vệ bên ngoài lều Vương gia ? Họ chạy đi hết rồi ?

Người bị hấn chụp ngơ ngác, không nghe được tiếng Trung thổ.

May thay lúc đó có kẻ chạy đến cung kính thốt:

-Chúng tôi chạy đi vì thấy trong lều có các vị hào kiệt võ lâm thừa sức bảo vệ Vương gia !

Cơ Bằng Nhận buông tay cười lạnh:

-Cái kế điệu hổ ly sơn khá đấy !

Tiểu Phi cảm hờn:

-Đã biết vậy sao người còn lôi ta ra ngoài ?

Cơ Bằng Nhận điểm nụ cười bí mật:

-Ta lôi người đi là nhường chỗ cho chúng diễn kịch !

Tiểu Phi kêu lên thất thanh:

-Anh em họ Ngô ?

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng:

-Các người nhìn Vương phi, nhìn công chúa, còn ta thì không !

Tiểu Phi cau mày:

-Bây giờ ...

Cơ Bằng Nhận chận lại:

-Ta chạy đi gọi lão Hồ, người vào lều xem kịch !

Hấn vọt đi liền.

Tiểu Phi nhìn theo hấn thở dài nghĩ:

-Con người đó nếu mềm lòng hơn chút nữa thì thật là khả ái !

Chàng nhanh chân đi một vòng, trở về lều Quy Tư Vương. Chàng do phía hậu từ bên ngoài, nhảy vút lên nóc, hé một mí lều, nhìn xuống.

Quy Tư Vương còn cầm chén rượu, song rượu đã hết rồi chẳng rõ lão uống hay đổ.

Tỳ Bà Công Chúa ở cạnh lão.

Anh em họ Ngô một người đứng tại cửa nhìn xa xa, một người đứng gần chỗ ngồi của Quy Tư Vương.

Bổng Ngô Bạch Vân, người đứng tại cửa lều quay đầu lại thốt:

-Chạy xa hết rồi !

Ngô Thanh Thiên cười nhẹ, rút thanh trường kiếm khỏi vỏ kêu soạt một tiếng.

Quy Tư Vương run giọng kêu lên:

-Xi hai vị đừng xuất thủ ! Bỏ vương ...

Anh kiếm chớp lên, mũi kiếm chong ngay mũi Quy Tư Vương.

oOo